

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1149²

Β' Στάσις Χαιρετισμῶν
6 Μαρτίου 2026 (2005) βράδου

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πρόβατα τῆς ποιμένης τοῦ Χριστοῦ

«Χαῖρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων» (Ἀκάθ. Ὕμν. Η1β')

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, λέγεται ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος, οἱ Χαιρετισμοί. Τί εἶνε οἱ Χαιρετισμοί; Ἔνα τραγούδι. Ὑπάρχουν τραγούδια τοῦ σατανᾶ, ποὺ ἐγκωμιάζουν τὸ διάβολο καὶ τοὺς αἰσχροὺς ἔρωτες κι ἀκούγονται σὲ διάφορα κέντρα ἢ μεταδίδονται ἀπὸ ραδιόφωνα καὶ τηλεοράσεις, ὑπάρχουν καὶ τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ψάλλονται στοὺς ναοὺς ἀπὸ τοὺς ψάλτες καὶ τοὺς ἱερεῖς μας. Ἔνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα τραγούδια τῆς Ἐκκλησίας μας εἶνε οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἢ Ἀκάθιστος Ὕμνος. Αὐτὸς ὁ Ὕμνος ψάλλεται σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ στὴ Σερβία καὶ στὴ Βουλγαρία καὶ στὴ Ρουμανία καὶ στὴ Ῥωσία, καὶ παντοῦ σ' ὅλη τὴ γῆ ὅπου ὑπάρχουν ὀρθόδοξοι, ἀπὸ τὴν Αὐστραλία ὡς τὴν Ἀμερικὴ. Ψάλλονται οἱ Χαιρετισμοὶ καὶ δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια.

Ποιό εἶνε τὸ ἱστορικὸ τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου; Ἐψάλη γιὰ πρώτη φορά πρὶν 14 αἰῶνες, τὸ 626 μ.Χ., ἐκεῖ στὴν πόλι τῶν ὀνείρων μας, στὴν Κωνσταντινούπολι. Βάρβαροι πολιορκήσαν τότε στενὰ τὴν Πόλι ἀπὸ ξηρὰ καὶ ἀπὸ θάλασσα. Βέβαιοι ὅτι θὰ νικήσουν, ἀπειλοῦσαν τοὺς κατοίκους τῆς Πόλεως, ὅτι μόνο ἂν γίνουν πουλιὰ γιὰ νὰ πετάξουν στὸν ἀέρα ἢ ψάρια γιὰ νὰ κολυμπήσουν στὴ θάλασσα θὰ σωθοῦν. Ὑπερήφανα λόγια. Ἀλλὰ οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος τους. Ἐνῶ οἱ λίγοι ἄντρες μάχονταν στὰ τεῖχη, τὰ γυναικόπαιδα ἦταν στὴν ἐκκλησία καὶ παρακαλοῦσαν τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Καὶ ἡ Παναγία ἔκανε τὸ θαῦμα της. Τὸ λέει ἡ ἱστορία. Τὴ νύχτα στὴ θάλασσα τοῦ Βοσπόρου φύσηξε ἄνεμος δυνατός, σήκωσε κύματα, καὶ ὅλα τὰ καράβια τῶν ἐχθρῶν πνίγηκαν. Οἱ βάρβαροι τόσο πολὺ φοβήθηκαν, ὥστε ἔλυσαν τὴν πολιορκία καὶ ἔφυγαν. Ὅταν οἱ Χριστιανοὶ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους τὸ θαῦμα αὐτό, μαζεύτηκαν ὅλοι στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν, ἔκαναν δοξολογία, καὶ

γιὰ πρώτη φορά ἔψαλαν τὸ «*Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...*» καὶ ὅλο τὸν ὕμνο ὄρθιοι, ἐξ οὗ καὶ Ἀ-κάθιστος.

Ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος ἔχει 144 «Χαῖρε». Τὰ «Χαῖρε» αὐτὰ εἶνε μαργαριτάρια, διαμάντια, ἀνεκτίμητα πετράδια τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας· ἀξίζουν παραπάνω ἀπὸ χρυσὸ καὶ ἀσήμι. Νὰ τὰ ἐρμηνεύσουμε ὅλα; Χρειάζεται ὦρα πολλή. Γι' αὐτό, ἀπ' ὅλα τὰ «Χαῖρε», θὰ ἐρμηνεύσουμε σύντομα ἓνα, αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε στὴν ἀρχή. Στρέφεται ὁ ποιητὴς πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ λέει· «*Χαῖρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων*» (Ἀκάθ. Ὕμν. Η1β').

Θὰ προσπαθῆσω νὰ μιλήσω ἀπλᾶ, ὥστε νὰ μὲ καταλάβη καὶ ὁ πιὸ ὀλιγογράμματος.

«Χαῖρε», λέει, «*αὐλὴ λογικῶν προβάτων*». Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Ὁ ποιητὴς ποὺ ἔκανε τὸν Ἀκάθιστο Ὕμνο μιλάει ἐδῶ γιὰ «*πρόβατα*». Καὶ τὰ πρόβατα ἀσφαλῶς ἔχουν τσοπάνο· μιλάει καὶ γιὰ «*αὐλή*», μαντρί δηλαδή. Ἄς τὰ δοῦμε αὐτά.

• Πρῶτα τὰ **πρόβατα**. Τὰ πρόβατα εἶνε δύο εἰδῶν. Εἶνε κατ' ἀρχὴν πρόβατα **φυσικά**, αὐτὰ ποὺ ξέρομε ὅλοι. Τὰ πρόβατα διακρίνονται ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα μὲ τρία γνωρίσματα ποὺ ἔχουν. Τὸ πρῶτο γνώρισμά τους· εἶνε **ἡμέρα**. Δὲν ἀγριεύουν σὲ κανένα, δὲν ἐπιτίθενται. Δὲν ἔχουν δόντια σὰν τοῦ λύκου νὰ δαγκώνουν. Δὲν ἔχουν κέρατα σὰν τῶν βοδιῶν νὰ τρυποῦν καὶ νὰ ξεσχίζουν. Δὲν ἔχουν νύχια σὰν τῆς γάτας νὰ πληγώνουν. Εἶνε ἄκακα καὶ ἡσυχά. Ἰδίως τὰ μικρὰ ἀρνάκια εἶνε χαριτωμένα. Τὰ παιδιὰ τ' ἀγαποῦν κι ὅταν ἔρχεται ἡ ὦρα νὰ σφάξουν τὸ ἀρνάκι, παρακαλοῦν τὸν πατέρα νὰ μὴν τὸ σφάξῃ. Εἶνε ζῶα πολὺ προσφιλῆ, πολὺ ἀγαπητά. Ἀκόμα, τὸ πρόβατο εἶνε **ὠφέλιμο**, τὸ ὠφελιμώτερο ἴσως ζῶο. Δίνει τὸ γάλα του, ποὺ γίνεται τυρὶ καὶ βούτυρο· δίνει τὸ κρέας του, ποὺ γίνεται ἐκλεκτὸ φαγητό·

δίνει τὸ δέρμα του, ποὺ γίνεται ὑποδήματα, παπούτσια· δίνει τὰ κόκκαλά του, ποὺ γίνονται κουμπιά· δίνει ἀκόμα καὶ τὰ ἔντερά του, ποὺ –δὲν θὰ τὸ ξέρετε αὐτό– γίνονται χορδὲς γιὰ νὰ παίξῃ κιθάρα ὁ ὄργανοπαίκτης. Τὸ πρόβατο εἶνε ὄλο χρήσιμο. Ἀκόμα, τὸ πρόβατο εἶνε **ὑπάκουο**. Ἀκολουθεῖ τὸν τσοπάνο· ὅπου πάει ἐκεῖνος πάει κι αὐτό. Ὅταν τὸ φωνάζῃ, τρέχει καὶ πάει κοντά του, καὶ δὲν φεύγει ἀπὸ τὸν τσοπάνο. Γι' αὐτὸ ὁ τσοπάνος γνωρίζει ἓνα πρὸς ἓνα τὰ πρόβατά του.

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ τὰ **λογικὰ πρόβατα, οἱ Χριστιανοί**, ποὺ πρέπει κι αὐτοὶ νὰ ἔχουν ἀνάλογα γνωρίσματα. Πρῶτον· ὅπως τὸ πρόβατο εἶνε ἡμερο, ἔτσι κι ὁ Χριστιανὸς νὰ εἶνε ἡσυχος, **εἰρηνικός**· ν' ἀποφεύγῃ ὅσο τὸ δυνατόν φιλονικίες, καυγαῖδες, πολέμους καὶ μάχες· νὰ εἰρηνεύουν οἱ Χριστιανοὶ μεταξύ τους. Ἰδίως οἱ Χριστιανὲς γυναῖκες πρέπει μέσα στὸ σπίτι νὰ διατηροῦν τὴ γαλήνη καὶ ἡρεμία, ποὺ ἀναπαύει τοὺς συζύγους καὶ τὰ παιδιὰ τους καὶ τὸ ἐκτιμοῦν ἰδιαιτέρως. Δεύτερον· ὅπως τὰ πρόβατα εἶνε ὠφέλιμα, ἔτσι οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἔναι **ἀγαθοεργοί**, νὰ προσφέρουν πάντα τὸ καλὸ στὴν κοινωνία. Χριστιανὸς ποὺ δὲν ἔχει καλὰ ἔργα εἶνε σὰν τὸ στέρφο πρόβατο. Καὶ τρίτον· ὅπως τὸ πρόβατο ὑπακούει στὸν τσοπάνο του, ἔτσι κι ὁ Χριστιανὸς πρέπει **νὰ ὑπακούῃ**. Ὁ μαθητὴς στὸ δάσκαλο, τὸ παιδί στὸν πατέρα, ἡ γυναίκα στὸ σύζυγο, ὁ πολίτης στοὺς νόμους καὶ τὶς ἀρχές, καὶ ὁ Χριστιανὸς νὰ ὑπακούῃ στοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας του.

• Εἶπαμε γιὰ τὰ πρόβατα, ἃς ποῦμε τώρα γιὰ τὸν τσοπάνο. Ὁ **τσοπάνος**, ποὺ βόσκει τὰ πρόβατα, τὰ ἀγαπάει. Πρὸς χάριν τους σηκώνεται νύχτα· τὰ ὀδηγεῖ σὲ χλοερὰ λιβάδια νὰ βροῦν τροφή καὶ σὲ δροσερὰ νερὰ γιὰ νὰ πιοῦν. Ὅταν χαθῇ κανένα πρόβατο, τὸ ἀναζητεῖ. Κι ὅταν κάποιος ἀρρωστήσῃ, τὸ φροντίζει ἰδιαίτερως. Ὁ καλὸς ποιμένας περιποιεῖται τὰ πρόβατά του καὶ τὰ προστατεύει ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Ὅπως λοιπὸν ὑπάρχει τσοπάνος στὰ πρόβατα, ἔτσι καὶ στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει **καλὸς ποιμένας**. Εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Ὁ Χριστὸς ἀγαπάει τὰ πρόβατά του ὅπως ὁ βοσκὸς κι ἀκόμη παραπάνω. Γιατὶ κανένας βοσκὸς δὲν θυσιάζεται γιὰ τὰ πρόβατά του, ἀλλὰ τοῦναντίον τὰ ἐκμεταλλεύονται καὶ τὰ σφάζουν τὰ πρόβατα γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ψωμί τους. Ἐνῶ ὁ Χριστὸς θυσιάσῃ καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ του καὶ ἔδωκε τὸ τίμιό του αἷμα πάνω στὸ σταυρό, γιὰ νὰ δώσῃ ζωὴ στὰ πρόβατά του, ζωὴ ἀ-

νώνερη καὶ αἰώνια, καὶ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία τὰ λογικὰ του πρόβατα.

• Σᾶς μίλησα γιὰ τὰ πρόβατα, σᾶς μίλησα γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ πρέπει νὰ ἔναι σὰν τὰ πρόβατα, σᾶς μίλησα γιὰ τὸν τσοπάνο καὶ γιὰ τὸν καλὸν Ποιμένα. Τώρα θὰ σᾶς πῶ καὶ γιὰ **τὸ μαντρί**, τὴν «*αὐλήν*» τῶν προβάτων. Τὰ πρόβατα τὴ νύχτα μαζεύονται στὸ μαντρί. Ἐκεῖ εἶνε ἀσφαλισμένα. Ἔρχεται ὁ λύκος, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ, γιατί ὑπάρχουν τσοπανόσκυλα ποὺ γαυγίζουν ὅλη νύχτα· μέσα στὸ μαντρί ὑπάρχει προστασία καὶ ἀσφάλεια.

Ὅπως λοιπὸν τὰ πρόβατα ἔχουνε μαντρί, ἔτσι κ' ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί, τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ, ἔχουμε μαντρί. Ποιὸ εἶνε τὸ μαντρί μας; **Ἡ Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ μας. Ὅσοι εἶνε μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἔχουν προστασία, ἀσφάλεια, ἀνάπαυσι, εἰρήνη, κάθε καλό. Τὸ πρόβατο ἔξω ἀπὸ τὴ μάντρα τὸ τρώει ὁ λύκος· κι ὅταν κάποιος ξεμακραίνῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, μένη μακριὰ ἀπὸ τὴ λειτουργία καὶ τὴ διδασχία, μακριὰ ἀπὸ τὴν προσευχὴ καὶ τὰ μυστήρια, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἱερὰ ἐξομολόγησι καὶ τὴ θεία κοινωνία, μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀντίδωρο καὶ τὶς ἄλλες εὐλογίες τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Χριστιανὸ αὐτὸν θὰ τὸν φάῃ ὁ **μεγάλος λύκος**, δηλαδὴ ὁ **σατανᾶς**, καὶ οἱ ἄλλοι λύκοι, δηλαδὴ οἱ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι καὶ πρὸ παντὸς οἱ πλανεμένοι αἰρετικοί (λ.χ. οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ ἄλλες αἱρέσεις).

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ ἐξηγώντας τὸν χαιρετισμὸ πρὸς τὴν Παναγία «*Χαῖρε, αὐλή λογικῶν προβάτων*». Διότι «*αὐλή*», εἶπαμε, εἶνε ἡ Ἐκκλησία· καὶ ἡ Παναγία, ἡ μητέρα τοῦ καλοῦ Ποιμένος, βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς Ἐκκλησίας· ἡ ἀγκάλη της, ποὺ κρατεῖ τὸ Χριστό, δέχεται καὶ κάθε πιστό· ἔτσι ταυτίζεται μὲ τὴ μάνδρα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνας ὕμνος τῆς Παρακλητικῆς λέει: «*Πρόβατόν εἶμι τῆς λογικῆς σου ποιίμνης καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω, τὸν Ποιμένα τὸν καλόν· ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με*» (ἠχ. δ', Δευτ., ἀπόστ. αἰν.).

Μακάρι νὰ εἶμαστε πρόβατα, καὶ νὰ μὴ μοιάζουμε μὲ κατσίκια, «*ἐρίφια*» ποὺ λέει ὁ Χριστὸς (Ματθ. 25,32-33). Γιατὶ μερικοὶ εἶνε σὰν τὰ κατσίκια, ποὺ τρέχουν δεξιὰ κι ἀριστερά, ἀνεβαίνουν σὲ βράχους, εἶνε ἄτακτοι καὶ ἀνήμεροι. **Ὅχι λοιπὸν κατσίκια, ἀλλὰ πρόβατα**· πρᾶοι, ταπεινοί, ἡσυχιοι, εὐεργετικοί, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ καλοῦ Ποιμένος, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 764 ²	Δ' Στάσις Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 20 Μαρτίου 2026 (2001) βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Οἱ εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ

«...Οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον ὧν δέδωκας ἡμῖν» (Ἀκάθ. ὕμν. Υ)

Ο Ἀκάθιστος Ὑμνος, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἓνα ἀριστοτέχνημα. Τέσσερις στάσεις, εἰκοσιτέσσερις οἴκοι, ἑκατὸν σαραντατέσσερα «χαῖρε» ἀκούγονται στὸν ὕμνο αὐτόν. Εἶνε τρόπον τινὰ μία θαυμασία οἰκοδομή, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσερις (4) ὀρόφους, εἰκοσιτέσσερα (24) οὕτως εἰπεῖν διαμερίσματα, καὶ ἑκατὸν σαραντατέσσερα (144) μικρὰ δωμάτια. Καὶ μὲ σημερινὴ γλῶσσα, ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος εἶνε ἓνα φιλμ, μία κινηματογραφικὴ ταινία, στὴν ὁποία παρουσιάζεται ὁλόκληρη ἡ ζωὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ποὺ εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴ ζωὴ τοῦ μονογενοῦς τῆς Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀπόψε θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ προσέξου-
με τὸ γράμμα Ὑψιλον.

Τί λέει ὁ οἶκος αὐτός; «Ὑμνος ἅπας ἠττά-
ται». Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει, ὅτι κάθε προ-
σπάθεια, ποὺ πρόκειται νὰ κάνῃ ὁ ὀποιοσδή-
ποτε ποιητής, γιὰ νὰ ὑμνήσῃ τὸ μεγαλεῖο τοῦ
Θεοῦ, εἶνε δύσκολη, εἶνε κατώτερη τῆς πρα-
γματικότητος. Ποτέ ποιητής, ποτέ ζωγράφος,
ποτέ λογοτέχνης δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ
στὸ ὕψος ποὺ πρέπει, γιὰ νὰ ὑμνήσῃ τὰ
μεγάλα γεγονότα, τῶν ὁποίων κύριο πρό-
σωπο ὑπῆρξε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος. Αὐτὸ τὸ
αἶσθημα, αὐτὸ τὸ δέος, εἶχε καὶ ἓνας μέγας
ποιητὴς τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ὁ δικός μας Ὀ-
μηρος, ὁ ὁποῖος, προκειμένου νὰ ὑμνήσῃ τὸν
μυθικὸ ἥρωα τῆς Τροίας, τὸν Ἀχιλλέα, διστά-
ζει καὶ ζητάει βοήθεια, γιὰτὶ βλέπει, ὅτι οἱ δυ-
νάμεις του εἶνε μικρές.

Δύσκολο πρᾶγμα νὰ ὑμνήσῃ κανεὶς ἓναν
Ἀχιλλέα ἢ ἓνα Μέγα Ἀλέξανδρο. Ἐὰν λοιπὸν
εἶνε δύσκολο αὐτό, πολὺ πιὸ δύσκολο εἶνε νὰ
ὑμνήσουμε τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ὑπεραγία Θεο-
τόκο. «Ὑμνος ἅπας ἠττάται». Ὅσα, Παναγία

μου, τραγούδια καὶ νὰ ποῦμε· ὅσα, Χριστέ μου,
ἐγκώμια καὶ ἂν πλέξουμε, ὅλα εἶνε μικρὰ καὶ
ἀσήμαντα μπροστὰ στὰ μεγαλεῖα σας. **Εἶνε
μικρὸς καὶ ταπεινὸς ὁ ὕμνος μας**, λέει στὸ
Χριστό. Σὰν τὰ μικρὰ παιδάκια, ποὺ ψελλί-
ζουν στὴ μητέρα, ἔτσι κ' ἐμεῖς ψελλίζουμε
μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ.

«Ὑμνος ἅπας ἠττάται **συνεκτείνεσθαι σπεύ-
δων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου**».
Δέσποτα ἅγιε, λέει, εἴμαστε ἀνίκανοι νὰ σὲ ὑ-
μνήσουμε. Διότι ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος
μᾶς ἔχεις εὐεργετήσῃ. Εἶσαι ὁ μέγας εὐ-
εργέτης μας. Οἱ οἰκτιρμοί σου εἶνε ἄπειροι, οἱ
εὐεργεσίες σου ἀναρίθμητες.

«**Ἰσαρίθμους γὰρ τῇ ψάμμῳ ὧδᾶς ἂν προσ-
φέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν
ἄξιον ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοὶ βοῶσιν Ἀλ-
ληλούϊα**». Ποιὸς μπορεῖ στὴ θάλασσα νὰ με-
τρήσῃ τοὺς κόκκους τῆς ἄμμου; Κι ἂν εἶνε
δύσκολο καὶ ἀκατόρθωτο νὰ μετρήσῃ κανεὶς
τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, πῶς δύσκολο εἶνε νὰ
μετρήσῃ κανεὶς καὶ νὰ ὑμνήσῃ τὴν εὐεργεσί-
ες, ποὺ μᾶς ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνῃ μέχρι
συντελείας τοῦ αἰῶνος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰη-
σοῦς Χριστός. Θὰ ἔπρεπε, Χριστέ, νὰ σοῦ
προσφέρουμε «**Ἰσαρίθμους τῇ ψάμμῳ ὧδᾶς**»,
νὰ σοῦ ψάλουμε ἀμέτρητους ὕμνους, ἀνθ'
«**ὧν δέδωκας ἡμῖν**», ἀντὶ ὄλων ἐκείνων ποὺ
μᾶς εὐεργέτησες. Ἀλλὰ καὶ πάλι τότε τίποτε
ἀντάξιο τῶν δωρεῶν σου δὲν θὰ κάναμε.

Ἄπειρες οἱ εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐ-
τὲς εἶνε ὑλικῆς φύσεως καὶ πνευματικῆς φύ-
σεως. **Ὑλικῆς φύσεως** ποιές εἶνε; **Τρεῖς** εἶνε
οἱ σπουδαιότερες, ποὺ τὶς ἀπολαμβάνουμε
κάθε μέρα. Ἡ μία εἶνε ὁ ἥλιος, ἡ ἄλλη τὸ νε-
ρό, καὶ ἡ τρίτη ὁ ἀέρας.

Ὁ ἥλιος, τί μεγαλεῖο, τί ὕψος! Θαυμάζου-

με τὴν ἐταιρεία τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ποὺ κατορθώνει μὲ τὰ σύρματά της καὶ φωτίζει ὀλόκληρη τὴ χώρα. Ἀλλὰ ὅλες μαζί οἱ ἠλεκτρικὲς ἐταιρεῖες νὰ μαζευτοῦν, δὲν μποροῦν νὰ φτεριάξουν οὔτε τὸ ἓνα ἑκατομμυριοστὸ τῆς ἀξίας καὶ τῆς δυνάμεως, ποὺ ἔχει τὸ τεράστιο αὐτὸ ἐργοστάσιο ποὺ λέγεται ἥλιος. Ποιὸς τὸ ἔκανε; Ἐκατομμύρια, δισεκατομμύρια κιλοβάτ φωτὸς σκορπίζει σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ ἡ μὲν Δ.Ε.Η. καὶ ἀπὸ τὸν φτωχότερο ἀκόμα ζητάει πληρωμὴ, καὶ ἂν δὲν πληρώσῃ ὁ φτωχὸς τοῦ κόβει τὸ ρεῦμα. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὁ μεγάλος ἔχει δωρεὰν τὸν ἥλιο ὅλη τὴν ἡμέρα. «*Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς*» (Δαξολ.).

Δωρεὰν ὁ ἥλιος. Δωρεὰν καὶ τὸ νερό, ποὺ βγαίνει μέσα ἀπὸ τὶς φλέβες τῆς γῆς καὶ φτάνει σὲ ὅλα τὰ σπίτια· τὸ νερό, ποὺ οὔτε μιὰ σταγόνα του δὲν ὑπάρχει στὸ φεγγάρι. Ὅταν πάτησε ὁ Ἀμερικᾶνος ἀστροναύτης στὸ φεγγάρι, τὸν ἔπιασε δίψα καὶ εἶπε· «Ἄχ, πότε νὰ γυρίσω στὴ Γῆ, ν’ ἀνοίξω τὴν κάνουλα τοῦ σπιτιοῦ μου νὰ πιῶ ἓνα ποτήρι νερό!».

Ἀλλὰ κάτι ἀκόμα ὑπάρχει στὴ γῆ, ποὺ δὲν τὸ ἔχουν οἱ ἄλλοι πλανῆτες. Καὶ αὐτὸ εἶνε ὁ ἀέρας. Καὶ ἐπιστημονικῶς εἶνε ἀποδεδειγμένο, ὅτι μόνο ἡ Γῆ ἔχει ἀφθονο ὀξυγόνο, τὸ ὁποῖο σκορπίζει ὁ Θεὸς δωρεὰν καὶ αὐτό.

Ἔχει λοιπὸν δίκιο ὁ ποιητὴς ὅταν λέῃ τὸ βαθυστόχαστο αὐτό, ὅτι «*Ὑμνος ἅπας ἠττᾶται συνεκτείνεσθαι σπεύδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου*», Δέσποτα ἅγιε. Γιὰ φανταστῆτε, ἐὰν σβῆσῃ ὁ ἥλιος, ἐὰν στερέψουν οἱ πηγές, ἐὰν παύσῃ ἡ ἀτμόσφαιρα νὰ ἔχη ὀξυγόνο! Τότε σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὀλόκληρη ἡ οἰκουμένη (δεξιὸι καὶ ἀριστεροί, μαῦροι καὶ ἄσπροι καὶ ὅλων τῶν ἀποχρώσεων) θὰ γίνουμε τυμπανιαῖοι. «*Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου*» (Μ. Ἁγισμ.).

«*Ὑμνος ἅπας ἠττᾶται συνεκτείνεσθαι σπεύδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου*», Δέσποτα ἅγιε. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνο οἱ ὑλικὲς εὐεργεσίαι, μὲ τὶς ὁποῖες μᾶς εὐεργετεῖ ὁ Χριστός, ὁ βασιλεὺς τοῦ παντός· εἶνε καὶ οἱ πνευματικὲς εὐεργεσίαι. Καὶ κορυφαία εὐεργεσία ποιά εἶνε; Πῶς νὰ σᾶς τὸ ἐκφράσω; Ξέρω, ὅτι αὐτὸ τὸ εἶδος εὐεργεσίας δὲν σᾶς συγκινεῖ· τὸ γνωρίζω, τὸ αἰσθάνομαι. Θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν ἄγγελος καὶ ἀρχάγγελος, ν’ ἀγγίξω τὶς καρδιές σας ἀπόψε. Νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ μέγα δῶρο, τὴν ὑψίστη εὐεργεσία. Ἄν πρέπει νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν ἥλιο, γιὰ

τὶς πηγές τῶν ὑδάτων, γιὰ τὸν ἀέρα τοῦ οὐρανοῦ, γιὰ ὅλα τὰ ὠραία τῆς φύσεως, τότε χιλιάδες καὶ ἑκατομμύρια φορὲς περισσότερο πρέπει νὰ τὸν εὐγνωμονοῦμε γιὰ κάτι ἄλλο. Ποιὸ εἶνε αὐτό;

Μιλῶ διὰ παραδείγματος. Ὑποθέστε, ὅτι κάποιος καταδικάστηκε εἰς θάνατον καὶ ὑπολείπονται λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ. Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή ὁ ἀνώτατος ἄρχων ὑπογράφει **διάταγμα χάριτος**. Ὡ, τί χαρὰ, τί αἴσθημα εὐγνωμοσύνης θὰ νιώσῃ, ὅταν πληροφορηθῇ ὅτι εἶνε ἐλεύθερος πλέον!

Μὲ καταλάβατε; Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ κατάδικοι. Ἀμάρτησαν οἱ προπάτορές μας Εὔα καὶ Ἀδὰμ καὶ ἀκούστηκε τὸ «*Θανάτῳ ἀποθανεῖσθε*» (Γέν. 2,17). Ἀπὸ τότε **εἴμαστε ὅλοι καταδικασμένοι εἰς θάνατον**, θάνατον αἰώνιου κολάσεως. Ἄλλ’ αἴφνης ἔγινε ἡ μεγάλη εὐεργεσία. Τὸ λέει παρακάτω στὸ γράμμα ΧΊ, ὅτι ἐπάνω στὸ σταυρὸ ὁ Κύριος τί ἔκανε; Πῆρε στὰ ματωμένα χέρια του τὸ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὅλων τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ τὸ ἔσκιε· καὶ ἔτσι **εἴμαστε πλέον ἐλεύθεροι**, ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸ κράτος τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Γι’ αὐτὸ «*Ὑμνος ἅπας ἠττᾶται συνεκτείνεσθαι σπεύδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου*», Δέσποτα ἅγιε· «*ἰσαριθμοὺς γὰρ τῇ ψάμμῳ ὠδὰς ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοὶ βοῶσιν ἀλληλούϊα*».

* * *

Αὐτὰ τὰ λίγα, ἀγαπητοί μου.

Τὸ συμπέρασμα μὲ δύο λέξεις. Γράψτε σ’ ἓνα λευκὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος μὲ κεφαλαῖα γράμματα **ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ**, ὁ μέγιστος εὐεργέτης μας, εἶνε ὁ Χριστός. Κι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· τί διαγωγή δεῖχνουμε ἑμεῖς ἀπέναντί του; **Εἴμαστε ἀχάριστοι**. Γογγύζουμε, μεμψιμοιροῦμε, ἐπικρίνουμε τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι λίγοι ἀνοίγουν τὰ βρωμερά τους στόματα καὶ βλαστημοῦν!

Γι’ αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ ὅλους, ἰδίως τοὺς γονεῖς καὶ μάλιστα τὶς μητέρες, τοὺς δασκάλους, τοὺς καθηγητὰς καὶ τοὺς ἄρχοντές μας, ὅλοι νὰ συντελέσουμε, ὥστε στὴν εὐλογημένη αὐτὴ γωνία τῆς γῆς, **καμμιά βλασφημία νὰ μὴν ἀκούγεται**, ἀλλὰ ὅλοι τότε νὰ λέμε στὸν εὐεργέτη Κύριο τὸν ὑπέροχο οἶκο· «*Ὑμνος ἅπας ἠττᾶται συνεκτείνεσθαι σπεύδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου*», Δέσποτα ἅγιε· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΓ΄
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2715

Ἐπέτειος τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821
Τετάρτη 25 Μαρτίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἐπανάστασι δὲν ἦταν ταξικὴ

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ '21, ἀγαπητοί μου, ὑπῆρξε μοναδικὴ στὸν κόσμον ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῆς. **Διαφέρει** ἀπὸ ὅλες τῆς ἐπαναστάσεις τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ὡς πρὸς τὸν σκοπὸ καὶ τὰ ἐλατήριά τῆς. Δὲν μοιάζει οὔτε μὲ τὴ Γαλλικὴ ἐπανάστασι οὔτε μὲ ἄλλες νεώτερες ἐπαναστάσεις. Εἶνε ἐπανάστασι σοῦι γκένερισ (sui generis), ἀνήκει σὲ δικό τῆς εἶδος· ἔχει ἓνα δικό τῆς μοναδικὸ χαρακτήρα. **Τὰ ἐλατήριά τῆς** ἦταν ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ. Δὲν ἦταν ὕλη, ὅπως θέλουν νὰ λένε οἱ ἄθεοι καὶ οἱ ὕλισται, ἀλλὰ **ἦταν πνεῦμα**.

Ποιά ἦταν τὰ ἐλατήρια τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ '21; Ἦταν **τρία**· πρῶτον ἔρωτας ἐλευθερίας, δεῦτερον φλογερὴ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα, τρίτον –τὸ καὶ σπουδαιότερο– ἀκράδαντη πίστι στὸ Θεό.

Τὸ τρίτο ἐλατήριο τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Γένους μας, μὲ τὸ ὁποῖο σὰν μὲ μοχλὸ ἀποκυλίστηκε τὸ βουνὸ τῆς πικρῆς δουλείας, ὑπῆρξε ὅπως εἶπαμε, **ἡ πίστι στὸ Θεό**. Αὐτὸ **μαρτυροῦν αὐτόπτες καὶ αὐτήκοοι μάρτυρες**.

• Τὸ μαρτυρεῖ ὁ **Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης**, ὁ ὁποῖος στὴν Προκήρυξι τοῦ γράφει· Μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, μὲ τὸν τίμιον Σταυρό, ὑψώνουμε τὸ λάβαρο τῆς ἐλευθερίας! Τὸ μαρτυροῦν οἱ **30 Ἱερολοχίται**, οἱ ὁποῖοι ἔπασαν στὴ μάχη κραυγάζοντας «*Ὑπεραγία Θεοτόκε, βοήθησον ἡμᾶς*».

• Τὸ μαρτυρεῖ ὁ **Κολοκοτρώνης**, ὁ ὁποῖος, ὅταν κάποτε βρέθηκε σὲ δύσκολη στιγμή –ἐπειδὴ ὅ,τι εἶχαν κατορθώσει ὡς τότε μὲ αἵματα καὶ θυσιές ἔβλεπε νὰ χάνεται, καὶ ὁ Ἱμπραὴμ μετέβαλλε τὴν Πελοπόννησο σὲ πυρηνάλωμα καὶ σὲ ράχι Ψαρῶν, καὶ καμμιά βοήθεια δὲν φαινόταν ἀπ' ἔξω, καὶ ἡ ἀπελπισία ἔπνιγε τῆς καρδιῆς τῶν ἀγωνιστῶν–, τότε λοιπὸν ὁ Κολοκοτρώνης μόνος - ὀλομόναχος ἀποσύρθηκε σ' ἓνα ἐκκλησάκι τοῦ Μοριά, γο-

νάτισε ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ καὶ κλαίγοντας σὰν μικρὸ παιδί τῆς ζητοῦσε νὰ ἐνισχύσῃ ὁ Θεὸς τὸν ἀγῶνα. Κι ὅταν τέλειωσε τὴν προσευχή του καὶ βγήκε ἔξω, τί εἶπε; (ᾠ σημερινὸι πλαστογράφοι τῆς ἱστορίας, ἀκοῦστε πῶς μίλησε ὁ Κολοκοτρώνης). Τί εἶπε ὁ Γέρος τοῦ Μοριά;

–Ἀδέρφια μου, εἶπε, μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας. Ἄς μᾶς ἐγκατέλειψαν οἱ μεγάλοι τοῦ κόσμου, ἄς μείναμε μόνονι μας, ἄς κυριαρχῆ ὁ Ἱμπραὴμ· παρ' ὅλα αὐτὰ θὰ νικήσουμε!

–Μὰ πῶς, καπετὰν Θεοδωρῆ; τὸν ρώτησαν.

–Προσευχήθηκα στὸ Θεό. Καὶ **ἡ Κυρία Θεοτόκος ὑπέγραψε** τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδας μας. Καὶ ἡ Παναγία δὲν παίρνει πίσω τὴν ὑπογραφή τῆς!

• Καὶ τί ποῦμε γιὰ τὸ **Μακρυγιάννη**; Συνιστῶ σὲ ὄλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἀσχετῶς πολιτικῶν φρονημάτων, νὰ διαβάσετε τὴν ἱστορία καὶ τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη. Φλογερὸ ἐθνικὸ κήρυγμα εἶνε ἡ ἱστορία του, ἡ φαίστειο πατριωτισμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸ εἶνε ἡ καρδιά του. Τὸν ἐρώτησαν κάποτε·

–Ποιὸ εἶνε τὸ πολυτιμότερο πρᾶγμα ποὺ ἔχουμε οἱ Ἕλληνες;

Κ' ἐκεῖνος, φιλελεύθερος καὶ δημοκρατικὸς στὸ φρόνημα ὅσο κανένας ἄλλος, ἥρωας τῶν ἡρώων, τὸν ὁποῖο θαύμαζαν ἀκόμα καὶ οἱ ξένοι, τί ἀπήντησε·

–Τὸ πολυτιμότερο πρᾶγμα (τὸ «τζιβαίρικόν») ποὺ ἔχει ἡ Ἑλλάδα μας, εἶνε **ἡ Πίστι τῶν Ὁρθοδόξων!**

Καὶ ὅταν κάποιος ἀπὸ τοὺς νεωτεριστὰς τόλμησε μπροστὰ του νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀειπαρθενία τῆς Θεοτόκου, ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Τέτοιοι ἦταν οἱ ἥρωες τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Ἐλατήριο τῆς Ἐπαναστάσεως **ἡ πίστις!**

• Τὸ μαρτυροῦν ἀκόμη καὶ ποιοὶ νομίζετε; (ἜΩ κουλτουριάρηδες, ἀκοῦστε το!). Τὸ μαρτυροῦν **6.000 κληρικοί!** “Ἐξὶ χιλιάδες κληρικοί, λέει ὁ Γάλλος περιηγητὴς Πουκεβίλ, ὁ ὁποῖος σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ ἐρεύνησε τὴν Ἑλλάδα, ἔδωσαν καὶ αὐτοὶ τὸ αἷμα τους γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ πατρίδα μας!

* * *

Εἶνε, λοιπόν, ἀναντίρρητο ἱστορικὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἐπανάστασις ἦταν **πανελληνιο ἐθνικὸ κίνημα.**

Καὶ ὅμως οἱ νέοι Προκροῦσαι τῆς ἱστορίας ζητοῦν ν’ ἀκούγεται στὰ σχολεῖα, στὰ πανεπιστήμια, παντοῦ, ὅτι ἡ Ἐπανάστασις ἦταν ταξικὸς ἀγώνας! “Ὁχι, ὄχι κύριοι! Ἡ Ἐπανάστασις δὲν ἦταν ταξικὸς ἀγώνας, **ἦταν παλλαϊκὸς ἐθνικὸς ἀγώνας**· ἰδιότυπος, μοναδικὸς ἀγώνας, ὁ ὁποῖος φώτισε τὴν ἀνθρωπότητα· γιατί στὰ στήθη τῶν Ἑλλήνων ἀγωνιστῶν ἔκαιγε ἡ ἅγια φλόγα τῆς πίστεως.

Ἐνωμένοι ἦταν τότε οἱ Ἕλληνες, ἐνωμένοι ὅσο ποτέ ἄλλοτε. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔνωσε πάνω ἀπὸ κόμματα ἦταν ἡ πίστις στὸ Θεό. Στὶς μεταξύ τους προσφωνήσεις οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι τοῦ ’21 πῶς προσφωνοῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο; Χρησιμοποιοῦσαν τὴ γαλλικὴ προσφωνησι «κύριε» ἢ τὴ μαρξιστικὴ «σύντροφε»; “Ὁχι. Ὁ ἓνας φώναζε τὸν ἄλλο μὲ τὴν ωραία εὐαγγελικὴ λέξι «ἀδελφέ», «ἀδέρφια»· λέξι ποὺ δὲν ὑπάρχει ἀνώτερη ἀπὸ αὐτήν.

Ἐνωμένοι ἦταν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν ἐπανάστασι. Ἀλλὰ μετὰ τὴν Ἐπανάστασις δυστυχῶς **ξένες δυνάμεις** ἐπενέβησαν καὶ διαίρεσαν τὸ μικρὸ μας βασίλειο, **διέσπασαν τὴν ἐνότητά** του. Ἡ αἰσχρὴ πολιτικὴ διαίρεσε τοὺς ἐν Χριστῷ ἐνωμένους, τοὺς Ἕλληνες ποὺ ἀδελφωμένοι θαυματούργησαν, τοὺς χώρισε σὲ τρία κόμματα· τοὺς γαλλόφιλους, τοὺς ἀγγλόφιλους καὶ τοὺς ῥωσόφιλους. Καὶ διαπληκτίζονταν οἱ ἀγωνισταὶ στὰ καφφενεῖα καὶ τὶς πλατεῖες καὶ χυνόταν αἷμα – γιατί; διότι ὁ ἓνας ἦταν γαλλόφιλος, ὁ ἄλλος ἀγγλόφιλος κι ὁ ἄλλος ῥωσόφιλος.

Ῥώτησαν κάποτε γι’ αὐτὰ τὸν Κολοκοτρώνη·
–**Ἐσὺ τί εἶσαι;**

Καὶ ὁ ἀγράμματος ἀλλὰ θυμόσοφος Γέρος τοῦ Μοριά ἀπάντησε·

–Ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε γαλλόφιλος, οὔτε ἀγγλόφιλος, οὔτε ῥωσόφιλος. **Ἐγὼ εἶμαι Θεόφιλος!**

Νά μία εὐγενὴς χριστιανικὴ καρδιά, ποὺ δὲν ντρεπόταν νὰ ὁμολογῆ τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη τῆς στὸ Θεό. Ἐμεῖς δυστυχῶς ντρεπόμαστε. Παρατήρησα ὅτι καὶ μέσα

στὴν ἐκκλησία ποὺ μπαίνετε, πολλοὶ δὲν κάνατε κανονικὰ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ἐκεῖνος ὅμως ἔκανε μὲ εὐλάβεια τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ὁ ἥρωας τῆς πίστεως καὶ ἡγέτης τοῦ ἀγῶνος. Δὲν ἦταν κίβδηλος ἀλλὰ γνήσιος Χριστιανός.

–Τί σημαίνει Θεόφιλος, καπετάνιε; τὸν ἐρώτησαν.

–Σημαίνει, **εἶμαι μὲ τὸ Θεό**· γιατί μόνο ὁ Θεὸς ἀγάπησε καὶ ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα, ἀπάντησε ὁ Κολοκοτρώνης.

Καὶ εἶχε δίκιο. Οἱ μεγάλοι τοῦ κόσμου μᾶς ἐξαπάτησαν.

Κι ὅταν ἡ Ἀθήνα ἔγινε πρωτεύουσα τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ εἶχε τότε μόνο 5.000 κατοίκους (σήμερα ἐγγίζει τὰ πέντε ἑκατομμύρια – 5.000.000, καὶ κατ’ ἀναλογίαν εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς πρωτεύουσες τοῦ κόσμου, καὶ μακάρι νὰ μὴν ἀποβῆ ὁ τάφος τῆς Ἑλλάδος), ὅταν λοιπὸν ἡ Ἀθήνα ἀπέκτησε Γυμνάσιο, **τὸ πρῶτο Γυμνάσιο τῆς Ἑλλάδος** μὲ ὑπέροχο διευθυντὴ τὸν διδάσκαλο τοῦ γένους Γεννάδιο, αὐτὸς κάλεσε τὸν Κολοκοτρώνη νὰ μιλήσῃ στοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου ἐκεῖνου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς 25ης Μαρτίου. Πῆγε ὁ Γέρος τοῦ Μοριά. Μόλις περπατοῦσε, τελευταῖες μέρες τῆς ζωῆς του ἦταν.

–Παιδιά μου, λέει, τί νὰ σᾶς πῶ; Ἐγὼ εἶμαι ἀγράμματος. Ἐνα μόνο σᾶς λέω καὶ νὰ μὴν τὸ ξεχάσετε ποτέ· Ὅταν πήραμε τὰ ἄρματα, **εἶπαμε πρῶτα «ὑπὲρ πίστεως»** καὶ ἔπειτα «ὑπὲρ πατρίδος».

Σὰν νὰ προέβλεπε ὁ παλαιάμαχος, ὅτι θὰ ἔρθουν καιροί, χαλεποὶ καιροί, ποὺ ὠρισμένα δυστυχῶς παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος θὰ ἀμφισβητήσουν **τὰ μεταφυσικὰ κίνητρα** τῆς Ἐπαναστάσεως.

ἜΩ Προκροῦσαι καὶ ἀναθεωρηταὶ καὶ πλαστογράφοι τῆς ἱστορίας, ποὺ ἔρχεστε ὕστερα ἀπὸ 150 χρόνια νὰ ἀκρωτηριάσετε τὸν ἡρωικὸ αὐτὸν ἀγῶνα! Τὸ ἔθνος αὐτὸ ἐλευθερώθηκε διὰ τῆς πίστεως, ζῆ διὰ τῆς πίστεως καὶ θέλω νὰ ἐλπίζω ὅτι, παρ’ ὅλα τὰ σφάλματα μικρῶν καὶ μεγάλων, θὰ ἐπανέλθῃ στὴν τροχιά του, τὴν χριστιανικὴ τροχιά, θὰ ζήσῃ καὶ θὰ μεγαλοουργήσῃ. Διότι, ὅπως εἶπε καὶ ὁ **Καποδίστριας**, «τὴν Ἑλλάδα σώζει ὁ Θεὸς διὰ θαυμάτων», καὶ διὰ θαυμάτων πάλι θὰ τὴν σώσῃ.

* * *

Εἶθε ὁ Θεός, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ὁποίας τὸν Εὐαγγελισμό ἐορτάζουμε, νὰ δώσῃ καὶ σ’ ἐμᾶς τοὺς νεώτερους Ἕλληνες **ἐνότητα καὶ ὁμοψυχία**, γιὰ νὰ ζοῦμε **ἐλευθέρως καὶ χριστιανικῶς.**

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος